

2012. December 12.

„Négy hang százakért”. E címmel szervezett jótékonysági koncertet a Magyar Vöröskereszt Hajdú-Bihar Megyei Szervezete Balczó Péter, St. Martin és Vásáry André fellépésével.

Szentai Cila is közreműködött ezen az estén, november 12-én, a Szent Anna-székesegyházban.

A hatalmas érdeklődéssel kísért hangverseny után alkalmunk nyílt beszélgetni a debreceni származású operaénekesrel, *Balczó Péterrel*.

Találkozásunknak azért is örültünk, mert a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola Gyakorlóiskolájában zenetagozaton tanult. A mindennapos énekórák, az énekkar felkeltették a zene iránti érdeklődését, ami mára már szerelemmé változott. A fiatal tenor nagyon elfoglalt, hiszen több városban is vannak fellépései: Budapesten, Debrecenben, Szegeden és Miskolcon. Beszámolója szerint sok lemondással jár ez az életforma, de sorra válnak valóra régen dédelgetett álmjai.

Mióta foglalkozol zenével?

Hétéves korom óta. Debrecenben a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola Gyakorló Általános Iskolájába jártam: ott korábban is volt, és napjainkban is nagyon jó a zenetagozat. Minden nap részt vehettünk énekórán, mindemellett kötelezően tanulnunk kellett egy választott hangszeren. Nekem ez a hegedű lett.

Mikor kezdett el érdekelni az opera?

Először az éneklés kezdett el érdekelni. A zenetagozatos általános iskolában folyamatosan voltak énekórák, illetve énekkar és külön fiú kar is volt. Már akkor is nagyon szerettem énekelni. Nyolcadikos koromban túl voltam a mutáláson... Az osztályfőnököm, Pallaginé Farkas Etelka tanárnő azt tanácsolta nekem, ne hagyjam abba az éneklést az iskola után, és Ő támogatott abban, hogy továbbra is énekeljek. Visszajártam az általános iskola kórusába, illetve mellette a Sol Oriens felnőtt-, amatőr kórusában is énekeltem. Ők szintén debreceniek.

Így maradt meg az éneklés és a hegedülés. A Csokonai Vitéz Mihály Gimnáziumban, harmadik évfolyamos koromban döntöttem el: istenigazából az énekléssel, még hozzá a szólóénekléssel szeretnék foglalkozni a jövőben. A harmadik év vége után átjelentkeztem a Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskolába, ott érettségiztem, mint énekes növendék. De ez még mindig nem opera... Ott éneket tanul a diák, magánénekre készítik fel a hangját. Az opera mellett a voksomat érettségi után, 19 évesen tettem le. 2002-ben bekerültem a debreceni Csokonai Színház kórusába, és azóta úgymond professzionális énekesként élem a mindennapjaimat.

Újra „hazai pályán” állsz színpadra, hisz a Csokonai Színházat anyaszínházadnak vallod. Milyen érzés újra itthon fellépned?

Puccini Pillangókisasszony című operájában, Pinkerton szerepében állok színpadra (*a premier december 7-én volt - a szerk.*) Ennek a szerepnek a megformálása is az egyik nagy álmom volt, mivel a világ összes operái közt Puccini operái vezetnek a leggyakrabban játszottak listáját. A Pillangókisasszony pedig ezek között is élen jár. Természetesen nagy örömmel tölt el minden egyes előadás, fellépés, ami a Csokonai Színházhoz, illetve Debrecenhez kapcsolódik.

Nagyon fiatal vagy, de máris jelentős állomásai voltak, vannak a karrierednek, szólj ezekről is...

A Debreceni Egyetem magánének szakán, 2009-ben diplomáztam. Ezután kezdtem nagyon sokfelé énekelni, játszani az országban: Szegeden, Miskolcon, Debrecenben, Pécsen és Európa számos országában. Különböző produkciókban vettem részt, mint énekes, és nagyon régóta vágytam az Operaházba, ott végül ez év áprilisában debütáltam az Verdi Traviata című operájában, Alfredo szerepében. Ebben az évadban huszonegy előadáson játszottam, négy különböző opera négy különböző főszerepét kaptam. Ezzel régi álmom teljesült, tehát megvan a feladatom a jövőben. Debrecenben, Miskolcon és Szegeden is énekelek, úgynevezett szabadúszó státuszban. Sok utazással, sok gyakorlással, viszonylag sok lemondással és rengeteg szép élménnyel jár ez együtt.

Tudjuk, hogy az Adagio is szerves része az életednek! ... Nehéz volt beilleszkedned, vagy hamar megtaláltad az együttesen belül a helyed? Melyik zenei vonulat áll hozzád közelebb: az opera vagy a crossover stílus?

Az Adagióba nagyon nehéz volt beilleszkednem. Öt évig ez nagyon szépen és jól működött. Már említettem, a komolyzene világából jövök - az énekkar, hegedülés világából... Nekem az Adagio zenei világa sosem volt olyan természetes és magaménak érzett zenei stílus. A Csokonai Színház kórusában énekeltem az Adagio előtt. Elvágódtam a kórusból, ezért nagyon jókor jött az Adagio együttes. Ki tudtam lépni a karból, egy szinttel feljebb léptem. Azt gondolom, az Adagióhoz képest a Magyar Állami Operaház megint csak egy lépcső felfelé. Erre készültem az elmúlt egy évtizedben, ezért tanultam, ezért jártam versenyekre, kurzusokra, sokkal inkább magaménak érzem az operát. Nagyon nagy megtiszteltetés számomra, hogy ott énekelhetek, és nekem ez sokkal fontosabb és közelebb is áll a szívemhez, mint az a zenei stílus, amelyet az Adagio képvisel.

**Ez a beszélgetés egy jótékonyági gálán készül. Miért tartod ezt fontosnak?
Miért ez a szerepvállalás?**

A jótékonykodás fogalmát nem tudom pontosan körülírni. Ha az jótékonykodás, hogy például az arra érdemes és rászoruló hajléktalanoknak napi háromszor is adok, akár pénzt, akár ételt, akár meleg ruhát, akkor nevezzük így. Az én hitvallásom az, hogy adjak a színpadon, mert erről szól ez a szakma. Kaptam valamit, egy tehetséget, valahonnan, valakitől, fentről, a jó Istentől. Nem kértem, hanem kaptam, tehát valamiképpen kiválasztott, szerencsés vagyok, és ezt szolgálatba kell állítanom. Méghozzá a jó szolgálatába, ez belső kényszer. Úgy gondolom, a tehetséggel szolgálnom kell, és jótékonyan bánni vele, s az arra kíváncsiaknak, arra érzékenyeknek ezt megmutatni. És nem irigyen bánni vele, hanem adni, adni és adni addig, ameddig csak lehet, ameddig van mit adni...

A képen az operaénekes Pinkerton hadnagy szerepében